

tage operative kapitel I om principperne med stemme-fordelingen 90-0-1 (Portugal).

Plenarforsamlingen godkendte den 2. december 1968 enstemmigt 3. udvalgs rekommandation til Generalforsamlingen om på sin 24. samling at færdigbehandle deklara-tionsudkastet som en sag med høj prioritet.

3. udvalgs beretning: A/7374.

Flygtningehøjkommissærens beretning.

(Dagsordenens punkt 51).

3. udvalg behandlede på 3 møder i dagene den 18. og 19. november 1968 flygtningehøjkommissærens beretning.

I tilslutning til sin skriftlige beretning fremsatte flygtningehøjkommissæren, Prins Sadruddin Aga Khan, en mundtlig redegørelse. Det fremgik bl. a. heraf, at højkommissærens væsentligste arbejdsfelt var Afrika, hvor flygtningeantallet nu udgjorde ca. 850.000. Ca. 58 pct. af de budgetterede udgifter for det forløbne år var anvendt til hjælp for flygtninge i Afrika. Bestræbelserne for at repatriere et større antal af disse flygtninge var stadig ikke lykkedes på grund af forskellige politiske, økonomiske og sociale omstændigheder, men takket være et langt bedre samarbejde med FNs forskellige andre organer og de afrikanske lande, særlig gennem Organisationen for afrikansk enhed (OAU), var det lykkedes i stort omfang at inkorporere flygtningene i asyllandenes økonomi. Kun ca. 70.000 flygtninge modtog endnu fødevarerhjælp. Antallet af nye flygtninge i Afrika i 1968 var til dato ca. 40.000.

Udviklingen i Latinamerika, Asien og Europa havde været tilfredsstillende. I sidstnævnte verdensdel havde begivenhederne i Østeuropa i sommeren 1968 dog gjort flygtningehøjkommissærens (UNHCR) bistand påkrævet. Man havde dog endnu ikke overblik over, hvor mange nye flygtninge der ville blive, men højkommissæren var i forbindelse med den østrigske regering for at bistå denne med at løse de menneskelige problemer i forbindelse med disse flygtninge enten i form af en eventuel fremtidig repatriering eller emigration til andre lande. I sidste spørgsmål takkede han for velvillig bistand fra og samarbejde med samtlige i 3. udvalg repræsenterede regeringer.

Med hensyn til flygtningenes internationale beskyttelse glædede det højkommissæren, at nu i alt 55 lande havde tiltrådt konventionen om flygtninges status af 28. juli 1951, medens 27 lande havde tiltrådt tillægsprotokollen af 31. januar 1967.

Højkommissæren fremhævede, at det var UNHCRs mål, at samtlige børn af flygtninge kunne få elementær undervisning. Han håbede, at det takket være generøse bidrag fra de skandinaviske lande ville være muligt at udvide denne virksomhed i 1969 til også at omfatte højere og videregående uddannelse. UNHCR havde samarbejdet med UNESCO i dette spørgsmål igennem flere år, og han håbede, at dette samarbejde bl. a. med støtte af de interesserede regeringer repræsenteret i UNESCO, kunne udvides betydeligt i de kommende år.

Til slut nævnte prins Sadruddin Aga Khan den vanskelige finansielle situation for flygtningearbejdet. Han fremhævede, at selv om det var et lyspunkt, at 63 lande nu støttede UNHCR økonomisk og deraf flere — herunder de skandinaviske lande — med større bidrag end hidtil, så var det stadig vanskeligt at få dækning for alle budgetterede udgifter i 1969.

Under debatten, hvori de østeuropæiske lande ikke deltog, udtryktes almindelig anerkendelse af og tillid til højkommissæren og hans stab for den store humanitære indsats, UNHCR havde gjort i de forløbne år. Fra dansk side konstaterede man med tilfredshed de gode resultater, der var opnået på grund af det nærmere samarbejde, der nu var indledt med FNs særorganisationer og de afrikanske lande gennem OAU. Det nævntes, at det danske bidrag til det ordinære program i 1969 under forbehold af folketingets godkendelse ville blive forhøjet med knap 40 pct., og bidraget til de særlige uddannelsesfond ville andrage \$ 200.000.

Et af Norge sammen med 15 andre medforslagsstillere fremsat resolutionsforslag vedtoges med akklamation af 3. udvalg.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen (res. 2399) enstemmigt den 6. december 1968.

Resolutionen anmoder højkommissæren om at fortsætte sit arbejde og henstiller til medlemstaterne at støtte ham ved at lette frivillig repatriering, lokal integration eller bosættelse af flygtningene samt med hensyn